

[Gammelgaard]

for at få udgivelsen af deres værker på hovedsprogene støttet økonomisk og på anden vis. Det er mere værd end nogle overbureaukratiske informationskontorer i alle mulige lande. Derfor må vi opfordre alle danske til igen at opprioritere det nordiske samarbejde. Og jeg understreger altså betydningen af, at vi kan skabe en ny dimension i det nordiske samarbejde inden for det europæiske.

Når alt dette er sagt, må jeg selvfølgelig også vende mig til det praktiske samarbejde i Nordisk Råd og Nordisk Ministerråd. Jeg vil gå lige løs på organisationskomiteens betænkning og sige, at den er alt for tilbageholdende og frygtosom. På flere områder vil komiteen udvide det bureaukrati, der i forvejen er alt for stort. Man udvider også nærmest udvalgsarbejdet, men sandheden er jo, at tager vi novembermøderne i år, så var dagsorderne meget tynde, og derfor tror jeg ikke, at det er den vej, vi skal gå. Jeg ønsker snarere, at vi styrker det politiske samarbejde inden for Nordisk Råd, og det vil jeg godt understrege.

Min hovedindvending imod betænkningen er, at den blot bygger videre på noget, der fungerer for dårligt. Hør dog græsset gro for et udvidet nordisk samarbejde i det nye Europa! Lad ikke alt blive, som det var. Jeg mener stadig væk, at vi bør gentage forsøgene på at få Nordisk Råd til at mødes et par gange om året, men så kun et par dage ad gangen. Vi bør også drøfte udenrigsemner, men ikke sikkerhedspolitik. Deri er jeg ganske uenig med hr. Anker Jørgensen.

Og så mener jeg stadig væk, at der er brug for, at vi får nogle få sagkyndige til at gennemgå hele bureaukratiet i Nordisk Råd og skære det ned til noget meget mindre. Op med den levende nordiske debat, der kan brede sig ud i befolkningerne! Ned med bureaukratiet og småtingene, der lægger gift for det nordiske samarbejde – det nordiske samarbejde, der jo aldrig har været mere nødvendigt end nu.

En ting kan vi gøre straks: Jeg mener altså, at vi bør tage et stort skridt frem imod et virkelig politisk arbejde i Nordisk Råd og altså styrke partigrupperne og partisamarbejdet, bl.a. ved valg af præsidium og ved vor virksomhed i det hele taget. Vi ved jo alle, at gruppemøderne er noget af det mest givende overhovedet i det nordiske samarbejde, og det bør vi selvfølgelig også føre ind i Nordisk Råd i langt højere grad

end hidtil. Jeg mener, at det vil give nordisk debat og nordisk samarbejde, og jeg mener, at meget andet kun giver nordisk bureaukrati.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg håber ikke, at det, at journalisterne ikke er at se nogen steder – undtagen vor udmærkede journalist fra Nordisk Råd, som skal være hjertelig velkommen – er et udtryk for, at der ikke er interesse for Nordisk Råd-samarbejdet. Jeg håber, at mange sidder på deres kontor og lytter til debatten, for det er faktisk en af de mest spændende debatter, vi har haft i mange år om det nordiske samarbejde godt nok med afsæt i en beretning, men sandelig med meget fremtidsrettede tendenser. Hvad enten man nu er enig eller uenig i den sidste ærede talers ord, er den i hvert fald fremtidsrettet, og det er vist første gang i flere år, at vi har haft et sådant afsæt. Det synes jeg at vi skal gøre opmærksom på er vigtigt.

Jeg vil også sige lidt om det fremadrettede. Først, at vi nu langt om længe fik afviklet den rejse til USSR og de baltiske lande, som vi diskuterede i Nordisk Råd helt tilbage efter Gorbatsjovs Finlandstale i efteråret 1989. Det var en uhyre lærerig oplevelse, som råber på en større indsats for samarbejde ikke mindst med de baltiske lande, som på mange områder trænger til en større indsats, f.eks. på miljøområdet, på det kulturelle og det socialpolitiske område.

Der er som bekendt sat midler af til et Østeuropaprogram på miljøområdet, men det er klart, at hvis man vil have mere samarbejde, koster det flere penge. Jeg håber også, at den konservative ordfører på et eller andet tidspunkt indser det.

Det er også nødvendigt, at Nordisk Ministerråd gør en større indsats med hensyn til at få aftaler med nærområderne i USSR for bl.a. at få nogle sikkerhedsaftaler på atomkraftområdet. De baltiske lande har ikke mulighed selv for for tiden at komme ind på egne atomkraftværker. Disse sorterer under centralmagten i Moskva. Nordiske miljøministre må tage det på dagsordenen. I Litauen ligger der et atomkraftværk, der er 10 år ældre end Tjernobyl og dobbelt så stort. Vi ved i dag, hvor stor en ulykke der skete dér, og den ramte hele Kievområdet. 40 millioner mennesker er berørt af den katastrofe. Der må udarbejdes nogle fælles alarmeringsplaner for hele Østersøområdet og herunder ikke